

BESZÁMOLÓ

A "Jövőépítés" című projekt részeként a "Koopерáció, kommunikáció" elnevezésű program három csoportban zajlott párhuzamosan, mindegyik csoport öt alkalommal vett részt foglalkozáson, alkalmanként egy órában, illetve a projektzáró tábor során még két alkalommal csapatonként. A csoportok korosztályonként lettek összeállítva, két csoportban 10-14, illetve 14-18 éves, lakásotthonokban élő gyermekek vettek részt, a harmadikat pedig utógondozott fiatal felnőttek alkották.

A tréning első foglalkozásán az volt a cél, hogy felmérjük, mennyire képesek a gyerekek együttműködésre, milyen kommunikációs eszközökkel rendelkeznek. A továbbiakban pedig az, hogy kialakítsuk és/vagy megerősítsük a kooperációs készségeket, és olyan kommunikációs technikákat sajátítsunk el, amelyek megkönnyítik az együttműködést, illetve, alkalmazhatók a hétköznapi életben is.

A tréning folyamán páros és csoportos játékokban vettek részt a gyerekek, folyamatosan haladva az egyre jobb szervezést, alaposabb kommunikációt igénylő feladatok felé. Minden játék után megbeszéltük, ki hogyan oldotta meg az adott helyzetet, egyes esetekben újra lejátszottuk a feladatot, hogy megtapasztalják, a megvitatott stratégiák valóban működőképesek-e.

A csoportos munka és a csapatjátékok célja az volt, hogy megtanuljanak egymásra figyelni, közösen gondolkodni, és együttesen megoldani a feladatokat a jó eredmény érdekében.

Tapasztalatok:

A bemeneti általános jellegzetességek azt mutatták, hogy a gyerekek nehezen motiválhatók a együttes munkára, a közös cél belső reprezentációja hiányos, töredezett. Figyelmük könnyen elkalandozott, különösen, ha egy társat kellett támogatni. A csoporton belüli, spontán kortárs vezetést nehezen fogadták el, annak ellenére, hogy a vezetők, a játékok céljának, a végrehajtandó feladatok függvényében változtak. A csoportdinamika két tábort rajzolt ki, az agilisebb, eredményorientáltabb gyermekek szembe kerültek a motiválatlanabb, nehezebben illeszkedő gyerekekkel. A viták hevében a kommunikáció sokszor fajult agresszívvá, személyeskedővé. Mindezek még a spontán alakuló, személyes szimpátián alapuló csoportoknál is megfigyelhetőek voltak. Fentiek nem voltak jellemzőek az utógondozott fiatalokra, akik, érettebbek lévén, gyorsabban alkalmazkodtak egymáshoz, és mérték fel, hogy mit és hogyan kell tenni a közös cél érdekében.

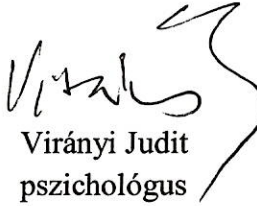
A tréning előrehaladtával kisebb változásokat lehetett tapasztalni a gyerekek attitűdjével kapcsolatban. Egyre inkább képesek voltak pozitív megerősítéseket adni egymásnak, kiválasztani maguk közül az adott feladatra legalkalmasabbat, illetve elismerni a teljesítményt. Nagy eredmény volt, hogy a tábor foglalkozásain még azok a gyerekek is lelkesen vettek részt a feladatokban, akik a megelőző időszakban inkább elutasítóak, visszahúzódóak voltak. Külön színt adott ezeknek a foglalkozásoknak, hogy a jelenlévő felnőtteket is integráltuk a csoportokba, egyszerű tagokként, az ő pozitív hozzáállásuk nagy motivációs erővel bírt a gyerekek számára is. Érdemes még megemlíteni, hogy néhány gyerek, akiknek a közelség, az érintés

SZÉCHENYI 2020

problematicus, kényszermentesen, saját elhatározásból vett részt olyan feladatokban, ahol az előzőek elkerülhetetlenek voltak, annak ellenére, hogy bárki számára nyitva állt a kimaradás lehetősége, amennyiben az adott feladat kellemetlen érzéseket keltett benne.

Összefoglalásként elmondható, hogy a pozitív változások ellenére a tréning célját csak részben értük el. A célzott területeken, mint az együttes munkálkodás egy közös célért, a másokra való odafigyelés, egymás elfogadása, támogatása, az agressziómentes kommunikáció, történt előrelépés, főleg a megértés terén, de a végrehajtással akadnak még problémák. A következőkben, a nevelőkkel együttműködésben, a tréning során megtapasztalt, megértett dolgok konkrét viselkedésbe való átfordítása lehet a fejlesztés további útja.

Pécs, 2018.09.27.

Virányi Judit
pszichológus

SZÉCHENYI 2020

MAGYARORSZÁG
KORMÁNYA

Európai Unió
Európai Szociális
Alap

BEFEKTETÉS A JOVOBE